

Geboren

in

Asase

Geboren in Asase

door

Greta De Nil

Schrijver: Greta De Nil
Coverontwerp: Greta De Nil
ISBN: 9789402131369
© 2015 Greta De Nil

Hoofdstuk 1

Met een zucht gaat Adam achter zijn bureau zitten. Hij komt net van bij de chef. Zijn werk was goed uitgevoerd, maar het had teveel tijd gekost volgens de baas, alweer! Zijn werk moet altijd maar sneller en sneller klaar zijn. Adam leunt vermoeid achterover in zijn stoel en zucht opnieuw, hij voelt zich doodmoe en uitgeperst als een citroen.

Gisteren vertelde zijn vrouw, Eva, ook al iets dergelijks. Zij werkt in de verpleging. Vorige week ging er, voor de derde maal dit jaar, een verpleegster met pensioen.

‘Julie moeten nog maar een tandje bijsteken,’ zei de directrice van het ziekenhuis. ‘We moeten bezuinigen.’

‘Als het zo nog een even doorgaat, ligt al het ziekenhuispersoneel zelf als patiënt in de bedden!’ zei Eva gisterenavond tegen hem.

Adam en Eva zijn allebei doodop als ze ’s avonds thuiskomen en hebben geen zin meer om nog om het even wat te doen. Alleen in het weekend of de vakantie hebben ze voldoende energie om nog eens ergens samen van te genieten.

‘Dit kan zo niet blijven Eva, dit wil ik niet,’ zegt Adam die avond tegen zijn vrouw. ‘Om mijn werk echt goed te doen heb ik nu al meer tijd nodig dan er uren zijn in een werkdag en het moet de volgende keer nog vlugger klaar zijn. Ik heb vandaag alweer 2 uur moeten overwerken om een beetje op schema te blijven.’

‘Ja, ik weet het, bij ons in het ziekenhuis is het ook zo. We moeten lopen en rennen om rond te komen. Een praatje met een zieke die wat moed nodig heeft, zit er echt niet meer in.’

‘Eigenlijk wil ik zo niet leven, ik houd van de natuur, van rust en stilte en dit is juist het tegenovergestelde,’ zegt Adam vermoeid.

‘Wat wil je daar dan aan doen Adam? Ga je een andere baan zoeken?’

‘Nee, dat heeft geen zin. Gesteld dat ik een andere baan vind, dat zou niets oplossen, het is overal hetzelfde. Trouwens het gaat niet alleen over mijn werk. Heel de maatschappij staat me tegen: de stress, het geweld, de jacht naar macht en aanzien, het gebrek aan respect, alles. Dat kan toch de bedoeling van het leven niet zijn.’

Eva schrikt een beetje van zijn uitbarsting. Hij heeft natuurlijk gelijk, maar dat het zo diep zat, wist ze niet. Ze gaat naast hem in de zetel zitten en vleit zich tegen hem aan. Gelukkig is er tussen hen beiden geen spanning, ook niet nu blijkt dat ze na haar miskraam waarschijnlijk geen kinderen meer zal kunnen krijgen.

‘Weet je Adam, ik denk er eigenlijk net hetzelfde over. Misschien kunnen we samen naar een oplossing zoeken?’

‘Ja, misschien,’ Adam zucht, ‘misschien vinden we er wel iets op... als we er allebei hetzelfde over denken...’ Adam sluit vermoeid zijn ogen.

‘Laten we er eens een nachtje over slapen en proberen of er een oplossing te bedenken valt. Morgen is het zaterdag, dan hebben we wat tijd en energie om erover te praten,’ beslist Eva al even uitgeblust.

De rest van de avond en ook de volgende morgen droomt Eva van een leven zonder zorgen, zonder stress, een leven van

geluk, vrijheid en vreugde. Een droom! Is het mogelijk om zulk een droom te verwezenlijken in deze wereld?

Adam is het eigenlijk net zo vergaan, hij droomde ook van een ander leven, hoort Eva de volgende middag. Het is bijna zonde om erover te praten. Dromen over een ander leven is heerlijk en als ze er beginnen over te praten, blijkt het misschien onmogelijk te realiseren. Maar ze zijn natuurlijk wel nieuwsgierig naar wat de ander bedacht heeft.

‘Heb jij al nagedacht over ons gesprek van gisteren?’ vraagt hij terwijl ze samen de vaat doen.

‘Ja, als droom is het zalig, maar zou het kunnen, denk je?’

‘Als we hier blijven niet, vrees ik. Gelijk welk werk je doet of waar je ook wegstapt, je blijft vasthangen aan de bureaucratie. Je moet meedraaien of je wilt of niet.’

‘Wil je daarmee zeggen dat we hier alles moeten achterlaten en ons ergens anders iets moeten zoeken?’

‘Ja, als we dat allebei echt willen, moet dat mogelijk zijn. Eigenlijk laten we hier niet veel achter. Mijn ouders zijn al overleden, jij hebt alleen je vader nog en die is zo zwak dat het, spijtig voor hem, niet lang meer zal duren. Verder heb jij nog twee broers die je nooit ziet en ik een zus die ik eens per jaar, met kerstdag, zie. Kinderen komen er niet. We laten dus alleen ons werk achter en een paar oppervlakkige vrienden.’

‘Oh ja, Adam, eigenlijk denk ik er net zo over, laten we ‘t dan doen! Hoe langer ik erover nadenk, hoe liever ik het wil.’ Eva’s stem klinkt bijna smekend.

‘Goed, we doen het, maar we gaan niets overhaasten! Zoiets moeten we goed voorbereiden. Ik heb al genoeg mensen weten vertrekken en een jaar later met hangende pootjes zien terugkeren. Tot die groep wil ik niet behoren.’

‘Wauw, Adam, wat zalig, we gaan hier weg! Maar je hebt gelijk, niets overhaasten. We moeten hier morgen niet weg zijn! En als één van beiden van gedacht zou veranderen, gaat

het plan niet door. Beloof me dat je het zult zeggen als je het niet meer ziet zitten, ik zal dat ook doen.'

'Beloofd, Eva!'

De volgende dagen komen ze beiden met voorstellen aandragen: Haïti, Senegal, Zuid-Afrika, Zuid-Amerika, de Filippijnen... maar eigenlijk voelen ze beiden aan dat het dat niet is wat ze zoeken. Het zijn mooie natuurgebieden met veel ruimte, dat is waar, maar gelijk waar ter wereld je een woonst hebt, je komt er in contact met mensen, met de overheid, met machtswellust, boosheid en verdriet.

'Nee, dat zoeken we niet. Zo lang ons adres bekend is, zitten we in de malle molen. Ik denk dat we tot de vaststelling moeten komen dat we een plaats zoeken zonder mensen, alleen wij tweetjes, en liefst niet te ver weg.'

'Dat bestaat niet Eva.'

'Jawel, als we ergens waar nooit iemand komt een blokhut bouwen, dan kunnen we daar met z'n tweeën samen wonen. We moeten er alleen voor zorgen dat niemand het weet en dat niemand ons toevallig kan vinden. We verdwijnen gewoon van de aardbol!'

'Wauw, Eva, dat is wel drastisch, en dat is illegaal! Dat moet even bezinken hoor!'

Alsof het afgesproken is, laten ze beiden het onderwerp een weekje rusten. Bij nader inzien ziet Adam Eva's voorstel wel zitten, maar of het haalbaar is? Is er ergens een plekje te vinden waar ze kunnen onderduiken? Erg realistisch lijkt dat niet.

Zowel Adam als Eva bedenken hoe ze met hun tweetjes als kluzenaars zouden kunnen overleven ergens moederziel alleen in de natuur. Ze proberen zich voor te stellen hoe ze zich daarbij zouden voelen, misschien eenzaam, of juist niet?

In gedachten maken ze een lijst van wat ze zouden moeten missen en wat daarvoor in de plaats zou komen.

‘Adam, ben je nog wakker?’ fluistert Eva op een avond.

‘Ja, wat is er?’

‘Voor zover ik het me kan voorstellen, zou ik het reuze fijn vinden om ergens te gaan wonen waar niemand is.’

‘Ik ook... jij alleen, dat is genoeg!’ Adam en Eva omhelzen elkaar met een intense, liefdevolle zoen. Je kunt het verlangen naar een ander leven in hun kus proeven!

‘Hou je klaar Eva, morgen beginnen we te plannen’ beslist Adam.

Die nacht dromen ze allebei van een blokhut in een groot bos, van het gezang van de vogels, van de rust van de stilte en hun ongestoorde liefde voor elkaar.

Het vooruitzicht dat er een einde zal komen aan het gejakker geeft hen nieuwe moed.

Door hun drukke beroepsbezigheden vorderen de plannen echter maar langzaam. Ze moeten er immers op letten dat ze tijdens de dag met hun gedachten bij hun werk blijven. Eva heeft een klein notaboekje in haar zak gestoken. Daar kan ze vlug een aantekening in maken als ze ergens aan denkt. Als ze ook maar even samen tijd hebben leggen ze hun aantekeningen naast elkaar.

‘Dat groot bos hoeft niet bepaald in een ander continent te liggen, in Europa moet dat ook te vinden zijn.’ bedenkt Eva.

‘Ja zeker, maar in België gaat dat niet lukken.’

‘Ik dacht aan het zuiden van Frankrijk?’

‘Mm, niet zo slecht, dan hebben we ook geen last van vriesweer. Laat ons eens kijken op de landkaart.’

Samen buigen ze zich over de wegenkaart van Frankrijk.

‘Kijk, in dit gebied zijn weinig wegen.’

Eva maakt met haar vinger een kring rond een groen ingekleurde zone in het zonnige zuiden.

‘Een bergachtige streek, waar de grond niet direct voor landbouw of bewoning kan gebruikt worden, is misschien ook een aanbeveling... en water, er moet een riviertje of een bron ter beschikking zijn,’ meent Adam.

‘Dat is allemaal oké, Adam, kijk!’

‘Ja, toch nog even verder kijken. Meer naar het oosten misschien, Roemenië, Servië, Hongarije, Bulgarije...’

‘Die landen zeggen mij niet veel en ze hebben er een landklimaat.’

Ze zoeken en praten nog een tijdje voort, maar uiteindelijk valt de keuze op Zuid-Frankrijk.

‘We kopen ons een flinke kampeertent en in de zomervakantie gaan we op verkenning! Ik zoek dadelijk op Internet een camping in die buurt als uitvalsbasis.’

De camping is vlug geboekt, er was nog plaats genoeg. Het is dan ook nog maar pas voorjaar.

De maanden die resten, verdiept Adam zich in de geheimen van kaart en kompas. Eva duikt in boeken en tijdschriften en zoekt alles op wat ze kan vinden in verband met kamperen en overleven.

Hoofdstuk 2

Op 12 juni, 3 weken voor de grote vakantiedrukke, komen Eva en Adam op het kampeerterrein aan. Al hun kampeermateriaal is splinternieuw. De tent hebben ze als oefening een keer opgezet in de tuin. Het verliep met horten en stoten, maar nu weten ze hoe het moet. Het klusje is vlug geklaard. Nog voor het helemaal donker is, hebben ze alles naar hun zin ingericht, zodat ze de volgende morgen onmiddellijk op verkenning kunnen gaan. Gewapend met kaart en kompas trekken ze eropuit. Ze doen het rustig aan, ze zijn tenslotte niet gewoon om bergtochten te ondernemen en ze willen heel de streek goed in zich opnemen. Eva beheert de kaart en maakt er de nodige aantekeningen op. Als ze de gebaande weg verlaten om het bos in te trekken, gebruiken ze touwen en herkenningstekens want verdwalen is wel het laatste dat hen mag overkomen!

De ene plek ligt te dicht bij de weg, de andere dan weer te veraf. Op de ene plaats is het water slecht bereikbaar, op de andere is het terrein te rotsachtig. De juiste locatie zijn ze nog niet tegengekomen.

Adam en Eva genieten van hun uitstapjes en van het samenzijn. Ze hoeven de ideale plek niet onmiddellijk te vinden, ze hebben nog een hele week.

Twee dagen voor hun terugreis staan ze tijdens hun omzwervingen opeens op een open plek, midden in een prachtig, groot bos met opvallend hoge bomen en dicht struikgewas langs de bosrand. Langs de zuidkant daalt de

bodem zachtjes naar een vlak, rotsachtig gedeelte dat toegang geeft tot een bergstroompje met helder, klaterend water. Het is zo helder dat je de vissen kunt zien zwemmen. Even verder stroomafwaarts naar het westen wordt het stroompje even opgehouden door een opeenstapeling van keien en daardoor is er een klein meertje ontstaan. Het is maar een honderdtal vierkante meter groot, maar adembenemend mooi. Je kunt het vanaf de open plek nog net zien liggen. Kort daarachter begint de wildernis opnieuw. De oever aan de overkant van het stroompje bestaat eerst uit een strook gras en nadien weer uit een stuk bos dat voortloopt tot aan een rotswand. Aan de overkant is de helling echter veel sterker dan aan deze kant. Eens voorbij het bos lijkt de rotswand bijna loodrecht. Een uitloper van dat rotsachtig gedeelte buigt in het oosten af en loopt door tot over het riviertje alsof de rots hen goedendag komt zeggen. Het watertje moet er ergens tussendoor stromen, dat kunnen ze van hieruit niet zien. Verder is aan de noordkant, achter hen, alles begroeid met dikke, hoge bomen en struikgewas dat op sommige plaatsen ondoordringbaar lijkt.

Adam en Eva kijken elkaar vragend aan.

'Hier?' zeggen ze bijna tegelijkertijd.

'Het lijkt bijna te mooi om waar te zijn. Al wat we wensen is hier aanwezig!' Ze zetten zich heel dicht bij elkaar aan de oever van het riviertje en laten hun blote voeten bengelen in het frisse water. Wat is het hier rustig en stil. Het zachte geklater van het stroompje, het ruisen van de bomen, het gezang van de vogels... het is als balsem voor hun moe getergde oren. Wat een verschil met de drukke baan voor hun woning, al de machines die te pas en te onpas worden opgestart, druk pratende mensen die allen hun gelijk willen halen...

‘Hier is het Eva, dit is de gedroomde plek! Adam zegt het nauwelijks hoorbaar alsof hij de stilte niet wil verstoren.

‘Ja,’ fluistert Eva gelukkig, ‘hier is het, dit wordt ons plekje!’

Na een uurtje trekken ze hun wandelschoenen weer aan om de omgeving nader te bekijken. Hun rugzakken laten ze achter, hier komt toch niemand. Ze wandelen tot bij het meertje en proberen nog een stukje verder stroomafwaarts te geraken. Dat lukt niet zo goed, prima!

Ze keren terug en steken het watertje over. Na de vlakke grasstrook, begint de klim, eerst door het bos en nadien over rotsachtig terrein. De wand is dan toch niet zo loodrecht als ze dachten, hij is beklimbaar zonder speciaal materiaal. Het vordert traag want er is natuurlijk geen pad. De eerste heuvelkam is niet zo hoog. Verderop zijn er hogere toppen. Voorbij de eerste kam daalt het terrein naar een volgende vallei die erg ontoegankelijk lijkt. Dit is voldoende, voor vandaag hebben ze genoeg gezien. Het gebied is onbewoond en tamelijk onherbergzaam. Op de terugweg naar hun rugzakken zijn ze allebei erg zwijgzaam, ze zijn druk bezig met hun eigen dromen en gedachten.

Weer op de open plek kijkt Adam aandachtig rond.

‘Hier aan de rand van het bos, juist voor de bomen, kunnen we best onze blokhut bouwen,’ wijst hij. ‘We genieten dan ’s morgens vroeg van de zon en tijdens de dag van de schaduw van die hoge bomen’ Eva knikt instemmend.

‘Het is tijd Adam, we moeten terug, anders is het donker voor we het bos uit zijn.’

‘Je hebt gelijk, we komen morgen terug.’

De herkenningstekens terug naar het officiële pad zijn gemakkelijk te volgen, ze laten alles zoals het is om morgen de oase van rust gemakkelijk terug te vinden. Alleen het teken vlak bij het pad wordt onherkenbaar gemaakt. Ze prenten de omgeving goed in hun geheugen en maken de nodige

aantekeningen op de kaart. De lengte van de weg door het bos zonder gebaand pad is moeilijk te schatten. Het is meer dan 500 meter volgens Adam, waarschijnlijk bijna 1 km.

De volgende dag vinden ze de plek gemakkelijk terug. Het is natuurlijk de kwestie deze plek ook volgend jaar terug te vinden! Ze kunnen veel noteren, maar hier en daar zijn er toch tekens nodig, tekens die alleen voor hen verstaanbaar zijn en die de natuur niet kan uitwissen. De keuze is vlug gemaakt, het gebied is nogal rotsachtig en stenen zijn bestand tegen regen en wind. Later kunnen ze de wegaanduiding nog verfijnen en gemakkelijker maken.

Adam maakt een schets van de open plek.

‘We moeten deze plek een naam geven’ stelt Eva voor.

‘Goed, doe maar een voorstel.’

‘Eh, het is voor ons een oase van rust. Vind je Oase een goede naam? Of het is hier ook een soort toevluchtsoord voor ons, Asiel misschien?’

‘Vind je dat niet een beetje te gewoon, een modewoord?’

‘Anders van elke naam een stukje: Osiel of Asase, wat denk je?’

‘Dan kies ik voor Asase’ zegt Adam traag. ‘Ja, dat lijkt me wel wat... dat is goed!’

‘Oké, we zullen meteen een doopfeest houden!’ Enthousiast stapt Eva naar haar rugzak en trekt er een grote zakdoek uit, daarmee loopt ze naar de beek en dompelt hem onder. Met de kletsnatte zakdoek in haar hand keert ze terug.

‘Zalige plek, ik doop u Asase!’

Soepel en elegant draait ze rond haar as en daarna rent ze kriskras over de plek. Ze zwaait daarbij vrolijk lachend met de zakdoek in het rond en spettert alles nat wat ze kan bereiken. Ze wil de hele plek dopen, ook Adam wordt niet gespaard. Die laat het er niet bij zitten en binnen de kortste keren is er een heus watergevecht aan de gang. Ze amuseren

zich kostelijk. Het is misschien al wel van hun tienerjaren geleden dat ze zich nog eens zo hebben laten gaan. Hijgend zijgen ze tenslotte neer in het gras om hun kleren te laten opdrogen in de warme zomerzon. Ze worden er soezerig en dromerig van.

‘Adam?’

‘Mm.’

‘Morgen is het onze laatste vakantiedag.’

‘Mm.’

‘We kunnen hier dan niet zo gauw terugkomen.’

‘Mm.’

‘Zeg man wordt eens wakker, we hebben nog allerlei zaken te bespreken.’

Eva gaat rechtzitten en trekt Adam aan zijn mouw.

‘Hé, moet dat nu, ik lig hier zo zalig...’

‘Zeker luilak, op de camping zou iemand ons kunnen horen.’

Het blijft stil. Eva laat het erbij, ze hebben de rust en de stilte allebei verdient. Er is nog tijd genoeg. Ze vleit zich tegen Adam aan.

‘We hebben hier alles gedaan wat nodig is’ merkt Adam na een tijdje op. ‘Misschien kunnen we nog eens een stukje verder stroomopwaarts gaan kijken, daar zijn we nog niet geweest, Ondertussen kunnen we praten.’

‘Mm, ik lig hier nu juist zo zalig,’ neemt Eva hem terug.

Ze heeft moeite om haar lach in te houden, maar ze maakt niet direct aanstalten om op te staan. Adam neemt zijn zakdoek, het water is vlak bij... in een wip staat Eva op.

‘Laat het, hoor je! Ik ga zo wel mee!’ zegt ze lachend. ‘Ik wil niet opnieuw nat!’

In een opperbeste stemming volgen ze samen het riviertje. Stroomopwaarts lukt het veel beter dan stroomafwaarts. Het stroompje wordt smaller, heel smal zelfs.

‘Misschien lukt het ons om de bron te vinden’ hoopt Eva.

'Wat ga je dan doen, bronwater verkopen?' grapt Adam
'Ja, aan al de bomen hier in het bos, en wie het niet wil hebben wordt uitgekozen voor onze blokhut!'

'Wat een eer!'

Het smalle watertje houdt op, verder naar boven is er geen druppel te bekennen. Het water komt zomaar onder een stuk rots uitgeborreld. Ze hebben de bron bereikt! Dat denken ze toch.

'Het is hier een zalig oord Eva, hier wil ik leven!'

'Natuurlijk, we hebben zelfs al een doopfeest gehouden. Er is echter nog heel wat te doen voor we naar Asase kunnen verhuizen.'

'We zullen vooral nog heel veel moeten leren.'

'Leren?'

'Om te overleven moeten we kunnen jagen. We moeten eetbare en niet-eetbare planten van elkaar kunnen onderscheiden. We moeten de sterren kunnen gebruiken om ons te oriënteren. We moeten weten hoe een bokhut te bouwen, hoe onze voorraden te bewaren, hoe ons te beschermen tegen wilde dieren...'

'Hé Adam, overdrijf je nu niet een beetje, hier zitten toch geen leeuwen of tijgers!'

'Nee, maar waarschijnlijk wel everzwijnen, wolven en slangen, weet jij hoe het zit met die beesten?'

'Eh, nee.'

'Weet je, we verdelen de onderwerpen, als we samen alles weten kunnen we het hier in Asase aan elkaar voort leren.'

'Oké, ik zal alles in verband met planten en voedsel bereiden voor mijn rekening nemen.'

'En ik ga leren schieten en ik zal me verdiepen in de astronomie.'

Terug in eigen land wordt de plaatselijke bibliotheek geplunderd. Adam maakt zich lid van een schietclub en Eva schrijft zich in voor een herboristencursus.

Het komt er niet alleen op aan om met een jachtgeweer te kunnen omgaan. Adam wil ook weten hoe je een bruikbare boog en bijhorende pijlen maakt, hoe je strikken zet om klein wild te vangen en hoe je op een efficiënte manier vissen vangt. Hij heeft er zijn handen mee vol.

Eva trekt met haar kruidenvrienden de natuur in en leert wat er groeit en bloeit. De specifieke flora van het zuiden zal ze bij een volgende vakantie uit een boek moeten leren. Ze leert ook vuurtjes stoken en ze verslindt boeken met survival verhalen. Die zijn er genoeg, dat onderwerp is in de mode, maar dan alleen om toe te passen in een weekend of zo, niet voor de rest van je leven!

De voorbereidingen vragen veel tijd. Om het een beetje doenbaar te maken hebben ze hun beroepsbezigheden al wat teruggeschroefd tot grote ergernis van hun werkgevers. Zowel Adam als Eva hebben hun werkgever duidelijk gemaakt dat het welletjes geweest is en dat ze geen overuren meer zullen kloppen. Ondanks dat beseffen ze, dat twee jaar voorbereiding geen overbodige luxe zal zijn.

In die periode stellen ze ook een lijst samen van al het materiaal dat ze denken nodig te hebben. Ook al willen ze zich terugtrekken uit de maatschappij, dat wil nog niet zeggen dat ze willen gaan leven als holbewoners! Over elektriciteit of gas zullen ze natuurlijk niet kunnen beschikken, maar daarom kunnen ze wel potten en pannen meenemen, een paar stoelen, een tafel en een bed. Telkens als ze ergens aan denken wordt de lijst een lijntje langer. Op het ogenblik ziet hij er zo uit:

Alle kampeergerief
2 jachtgeweren met munitie
Tuingereedschap en groentezaden
Timmergerief (kettingzaag(?) boomzaag))
Touwen in alle soorten en maten
Een moderne muizenval, waarom niet!
2 stoelen, een tafel en een bed
Eventueel een kast
Kleding en naaispullen
Een koe (?) of een geit (koppel?)
Een hond?
Topografische kaart van de streek
Kompas
Boeken over overleven, flora en fauna
Papier en schrijfgerief
Grote, scherpe messen + slijpsteen
Kaarsen en lucifers
bal
Adams gitaar en een stel nieuwe snaren

Uiteindelijk zullen ze dingen moeten schrappen. Ze moeten er terdege rekening mee houden dat ze alles ter plaatse moeten krijgen. Een koe zou bij voorbeeld wel nuttig zijn omwille van de melk, maar dat kan niet. Hun auto kan een heel eind de weg op, maar in een auto vervoer je geen koe, en die laatste kilometer door het bos hebben ze uiteindelijk enkel beschikking over twee fietsen en hun 4 handen! Een vrachtwagen is geen optie, als die er al zou geraken langs het smalle pad, zou dat veel te veel opzien baren, dan kunnen ze hun mooie droom al begraven voor hij begonnen is!

In de kerstperiode boeken ze in het dichtstbijzijnde dorp een hotelletje voor een paar dagen en trekken ze nogmaals naar

Asase. Ze hebben nood aan een veilig plek om materiaal achter te laten. Hun lijstje benodigdheden is al zo lang geworden dat het duidelijk is, dat ze onmogelijk alles in één vakantie ter plaatse kunnen krijgen, zonder dat het opvalt. Adam die ingenieur is, heeft al een plannetje: dat eenzame stuk rots aan de noordoostkant van het stroompje levert misschien een oplossing.

‘Eva, we zoeken een plek die op een gemakkelijke manier droog kan gehouden worden en waar de dieren niet bij kunnen zodat we niet direct aan een bouwsel moeten beginnen.’

Bijna automatisch kijkt ook Eva naar het stuk rots aan deze kant van het water. Het ligt maar een 50-tal meter van de plaats waar ze willen wonen.

Na heel de rotsformatie nauwkeurig bekeken te hebben, valt hun keuze op een droge holte die ze gemakkelijk met keien kunnen afsluiten.

‘Eigenlijk wel jammer dat het hol zo laag en zo klein is’ vindt Eva, ‘we zouden er anders eerst een tijdje kunnen in wonen tot de blokhut klaar is.’

‘Mm, ja. Op zich niet zo’n slecht idee, maar de oriëntering is verkeerd om erin te wonen. We hebben ’s morgens de zon nodig om de vochtigheid van de nacht te laten opdrogen. Als opslagruimte kan het prima dienst doen, we kunnen er heel wat in kwijt!’

Keien zijn er genoeg te vinden in het water en vooral op de oever aan de overkant. Ze beginnen met stapkeien in het water te leggen zodat ze gemakkelijk met droge voeten aan de andere kant geraken.

Na een uurtje hebben ze er genoeg om het gat af te dichten. Het eerste materiaal mag komen!

Als ze na de volgende zomervakantie terug thuiskomen, wacht hen een droevig bericht: de vader van Eva is plots erg achteruit gegaan en is stervende. Ze gaan onmiddellijk naar hem toe. Hoewel ze wist dat dit alle dagen kon gebeuren, heeft Eva het er moeilijk mee. Ze had altijd een goede band met haar vader. Ze laten Asase even voor wat het is, de vader van Eva krijgt nu al hun aandacht. Nog een week vecht hij om zijn leven te rekken, maar dan moet hij het opgeven.

Omdat de twee broers van Eva ook nu niet komen opdagen, regelen zij en Adam de begrafenis.

Vele vrienden, bekenden en ook de zus van Adam komen naar de afscheidsdienst. Adam en Eva weten dat het waarschijnlijk de laatste keer is dat ze al deze mensen zullen zien, maar ze zwijgen in alle talen, ook tegen de zus van Adam.

's Avonds pinkt Eva een traan weg, niet alleen om de dood van haar vader, maar ook om al diegenen die ze wellicht nooit meer zal zien. Beslissen dat je weggaat is één ding, maar vanzelfsprekend is het niet om alles en iedereen achter te laten, zonder afscheid te kunnen nemen. Adam ziet het. Hij heeft het er ook moeilijk mee, hij pinkt nog net geen traan weg.

In bed kruipen ze heel stil dicht tegen elkaar aan en zoeken troost bij elkaar. Ze begrijpen elkaar ook zonder woorden.

'Wil je misschien toch liever hier blijven, liefje?'

'Nee, Adam. Het doet wel even pijn, maar dat wat er in de plaats zal komen is die pijn meer dan waard. Ik wil doorgaan, jij toch ook?'

'Zeker wel!'

De begrafenis van vader heeft nog een staartje voor Eva. Het voelt een beetje dubbel, ze is heel blij met het kapitaaltje dat hij haar nagelaten heeft, het is veel meer dan ze vermoedde, maar haar vader is er nu niet meer en dat maakt haar triest.

Eva is echter optimistisch van aard en met treuren haalt ze haar vader niet terug! Het voordeel van zijn overlijden is dat ze het vertrek naar hun verdwijnadres nu niet omwille van hem zullen moeten uitstellen. Ze focussen zich allebei opnieuw op Asase. Het nut van het geld is onmiddellijk duidelijk. Er is nu meer dan genoeg om de grote stap te zetten. Er is al veel materiaal ter plaatse, maar ze missen nog wat kleiner bouw materiaal en gereedschappen. Het is nu zelfs niet meer noodzakelijk dat ze tot het einde toe blijven werken. Omdat ze zich nog geen ontslag konden permitteren, hadden ze de laatste tijd toch nog enkele keren overgewerkt, maar dat is nu echt verleden tijd. Gelukkig maar, want Adam kreeg de laatste weken soms aanvallen van hoofdpijn. Dat zal nu wel ophouden. Als ze hun ontslag krijgen omdat ze niet meer willen overwerken zou dat eerder positief zijn, dat valt minder op dan dat ze zelf ontslag moeten nemen.

In de loop van de winter gebeurt het. Adam heeft geen werk meer: ontslagen wegens gebrek aan motivatie. Hij heeft nu alleen nog een kleinere uitkering en veeeeeel tijd!

Enkele weken later volgt het ontslag van Eva. Nu komen de voorbereidingen in een stroomversnelling.

‘In het voorjaar kunnen we de stap zetten, denk ik.’

Adam kijkt op.

‘Ja, dat dacht ik ook. We zetten de tent op en hebben dan tijd tot het einde van de zomer om ons een degelijker onderkomen te bouwen.’

‘Dat moet lukken! Oh, Adam, ik kijk er zo naar uit! We zijn er al zolang mee bezig en nu is het dan eindelijk bijna zover!’

Ze beslissen om de helft van hun kapitaaltje naar een Franse rekening over te hevelen en ze regelen hun bankzaken zo dat ze beiden geld kunnen afhalen zowel in België als in Frankrijk.

Het huis wordt te koop gezet. Aan burens en kennissen zeggen ze dat ze ergens buiten de stad een huis gekocht hebben.

Omdat het huis niet te duur is, daagt er al vlug een koper op. Als het contract getekend is, trekken ze naar de burgerlijke stand om zich te laten uitschrijven met de mededeling dat ze naar Zuid-Afrika verhuizen en op het ogenblik nog geen adres kunnen opgeven. De ambtenaar kijkt hen een beetje raar aan, maar hij kan hen natuurlijk niet tegenhouden.

Alles is klaar, er kan niets meer verkeerd lopen! De auto staat klaar, die zullen ze in Frankrijk van de hand moeten doen. Hun fietsen hebben ze al ter plaatse staan.

De auto start en Adam en Eva verdwijnen stiekem uit de bewoonde wereld.

Hoofdstuk 3

Het leven in een tent zijn ze al gewoon van tijdens de voorbereidingstijd. In plaats van uitstapjes te doen, bouwen ze nu samen aan een degelijk verblijf. Ze doen het rustig aan, er is tijd genoeg. Pas als de winter eraan komt, moet de blokhut klaar zijn en dat zal zeker lukken. Het doet hen deugd, al na een paar weken is er van de hoofdpijn van Adam niets meer te bespeuren.

Omdat een waterdicht dak voor de hut het grootste probleem vormt, komt Eva met de oplossing om hun tentdak daarvoor te gebruiken. Ze zetten de nieuwe muren rond de tent en leggen er een dak op, zo goed als ze kunnen. De eventuele lekken worden opgevangen door het tentzeil dat er nog onderligt en het water wordt opzij afgevoerd. Nadien kunnen ze de zijwanden van de tent er eventueel tussenuit halen en gebruiken voor het dak van volgende kamers. Ook Adam vindt dit een prima oplossing. Als hij later in staat is om een waterdicht dak te construeren, kunnen ze de tentzeilen weghalen.

Ze lopen al vlug zoveel voor op hun schema, dat ze opnieuw tijd besteden aan uitstapjes. Ze gaan zwemmen in het meer of ze stoeien en spelen in het water als uitgelaten kinderen.

Alles loopt zoals ze het voorzien hadden. Niets of niemand legt hen ook maar een strobreed in de weg. Ze kunnen de blokhut betrekken nog voor de herfst zich aandient. Het vriest

hier wel nooit, maar wat beschutting en een vuurtje zullen ze in de winter toch wel nodig hebben.

Adam gaat regelmatig op jacht en Eva maakt de buit klaar en zorgt ook voor de groentetuin.

Eens per maand rijden ze samen op de fiets naar het dichtstbijzijnde dorp om te kopen wat er nog nodig is, maar dat is niet veel en dat wordt elke keer minder.

Een jaar later zijn de fietstochtjes naar het dorp al gehalveerd. Adam en Eva leren steeds beter hun plan trekken en hebben nog geen seconde spijt gehad van hun beslissing. Alle kamers van de hut zijn klaar gekomen en het dak is waterdicht! Ze beschikken nu over 3 kamers: een woon-keukenkamer, een slaapkamer en een voorraadkamer. De groentetuin doet het prima en ze weten hoe ze met de wilde dieren moeten omgaan om geen last van hen te hebben. Alle stress is van hen afgevallen, ze voelen zich opperbest en genieten van de natuur en van elkaar, al een heel jaar lang! Geen van beiden denkt er ook maar een ogenblik aan om terug naar de bewoonde wereld te gaan.

Die zomerse avond, ruim een jaar na hun aankomst in Asase, zullen ze niet vlug vergeten. Adam zit voor de blokhut pijlpunten te snijden en Eva geniet van de zon die achter het meer ondergaat. Het begint te schemeren. Adam legt zijn werk neer en kijkt verliefd naar zijn vrouw. Eva voelt het en glimlacht naar hem, ze heeft nieuws voor hem!

‘Adam, ik ben zwanger...’

‘Zwanger! Eva, wat zeg je nu...’ Adam staat perplex. ‘Eva, vrouwtje, na al die jaren, je bent al 30, je was toch onvruchtbaar geworden, zei de dokter?’

‘Ja, Adam, toch is het zo, ik ben eigenlijk heel zeker!’

‘Wauw, we krijgen een kindje!’

Adam weet niet hoe hij zich moet voelen: erg blij, ongerust, angstig, boos, verdrietig...alles gaat door hem heen.

‘Hoe moet dat hier in Asase, Eva? Wil je dan terug?’

‘Natuurlijk wil ik niet terug. Een kind kan hier toch ook opgroeien!’

Een kind, hier opgroeien? Adam heeft zo zijn twijfels.

‘En je zwangerschap dan?’

‘Dat gaat wel vanzelf, zolang ik me goed voel, is er niets aan de hand.’

‘Oef, Eva, dat overvalt me nu toch. Ik ben eigenlijk wel heel blij, maar ik moet toch even aan de idee wennen en de dingen op een rijtje zetten.’

‘Het valt wel mee Adam. Ik vermoed het natuurlijk al een tijdje en ik heb al veel nagedacht.’

Adam zwijgt, hij staat op en wandelt naar het water. Eva zwanger! Dat werpt een heel ander licht op hun avontuur. Laat die zwangerschap en de geboorte dan al goed aflopen, daarna zitten ze toch met een baby! Anderzijds, het zou toch heerlijk zijn om op jacht te gaan met zijn zoontje, hem alles te leren... gesteld dat het een jongetje wordt natuurlijk... jong leven in huis! Eva maakt er kennelijk geen probleem van... tjonge, tjonge...

Als Adam na een korte wandeling weer bij de hut komt, is zijn besluit genomen. Hij sluit zijn lieve Eva in zijn armen.

‘Ik ben eigenlijk heel blij met het kindje, Eva. We gaan ons geen zorgen maken, we zien wel hoe het afloopt. De natuur zal zijn werk wel goed doen. Er bevallen zoveel vrouwen zonder ziekenhuis of arts.’

‘Nog ongeveer 7 maanden Adam!’

Nu breken er spannende tijden aan. Ze zijn allebei in blijde verwachting. Om zich voor te bereiden op de praktische zaken die een kindje met zich meebrengt, hebben ze meer dan voldoende tijd.

Als Adam de volgende keer in de stad komt, koopt hij een boek over zwangerschap en geboorte. Daar zullen ze het moeten mee doen. Zijn ervaring op de boerderij van zijn vader kan hem misschien ook wel helpen als het zover is.

Als de zwangerschap zichtbaar wordt, gaat Eva niet meer mee naar het dorp. Het is Adam die voor de babykleertjes zorgt als de bevalling in het zicht komt. Voor al die praktische dingetjes zorgen is nog maar het minste, beseft Adam ergens diep vanbinnen. Een baby blijft geen baby, het wordt een peuter en daarna een kleuter en dan een kind... rijp om naar school te gaan... ooit zullen ze Asase moeten verlaten.

Intens gelukkig staan de ouders bij het bedje van hun kersverse baby, het is een jongetje: Jonas. De bevalling verliep zonder problemen. Jonas eet flink en groeit terwijl je erbij staat, kortom, ze hebben de dokter of het ziekenhuis niet gemist!

Het bedje heeft Adam gevlochten van wilgentenen en gevuld met het stro van de tarwe. Als je het stro elke dag opschudt ligt het heerlijk zacht. Jonas slaap rustig. Zijn kleine handjes zijn tot vuistjes gebald. Het buikje gaat ritmisch op en neer. Wat is er mooier dan een slapende baby!

Eva haalt haar dikke liedboek. Er staan veel kinderliedjes in en ze kent er zelf ook nog heel wat uit het hoofd vanuit haar kindertijd. Ze zingt voor haar zoontje, ook al is hij nog zo klein. Dikwijls komt Adam met zijn gitaar meezingen. Dat instrument heeft hij niet kunnen achterlaten, ook al had hij al jaren niet meer de tijd om erop te spelen! Zijn bromstem moeten ze er dan maar op de koop toe bijnemen.

Ze genieten nu met z'n drieën van Asase. Om de twee à drie maanden fietst Adam naar het dorp zodat de kleine Jonas niets tekort komt.